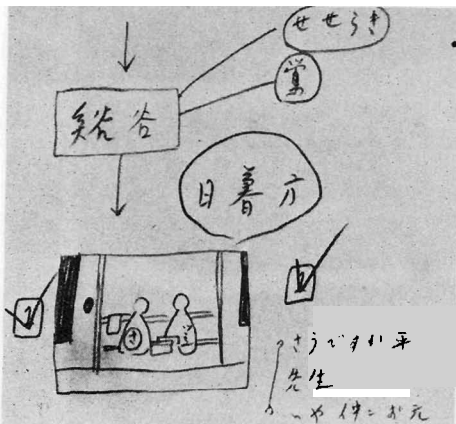

今日のけいふとせんり
 月曜日からかす
 マーシ と啓二 感じ
 食物を無理と食へさせる
 と良一、腹心の年下をうた 鉄坊が呼び
 上来る
 存、策と見つ
 さうか、と兄弟 鉄坊と一稿に駐け出
 して行くとも昔々 酒屋の新公加持用團
 子にやっ？来る

兄
 兄
 兄
 兄

見 cut 2

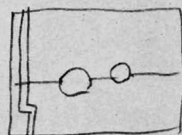

負いよ... お相手なす子 <コッパ
 とき> 白ハ持たしりニ <の衣>
 ハさるガガ。僕もチマッと...
 ハお名先生のニニコ おふいじん
 ...金澤又るの勝負...

Scene Number

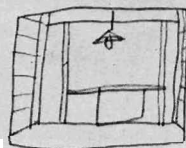
74

1

社
木直

2

ラジオの入る情景

Robert Bresson

Aantekeningen over de cinematografie

Filmiese modellen. Over Bresson

Eric de Kuyper

De aforismen van Robert Bresson zijn de uitdrukking van een eigenzinnige filmmaker. Deze aantekeningen zijn niet gericht tot een (denkbeeldige) jonge filmmaker aan wie Bresson raadgevingen zou geven. Met de 'je' in de tekst richt Bresson zich tot zichzelf: het zijn aantekeningen in de vorm van mijmeringen over zijn bezigheid, over zijn kunst. Ze proberen na te volgen – à la lettre –, zou enkel tot een soort monsterachtig epigonendom leiden. Het filmen van Bresson is uiteraard een zeer eigenzinnige vorm van cinema, of cinematografie zoals hij zelf zou zeggen, want hij onderscheidt heel duidelijk de speelfilm die slaafs het toneel nabootst – dat is CINEMA volgens hem – en de cinematografie. CINEMA is steeds pejoratief bedoeld. Ook de acteurs, de stars, behoren tot de CINEMA; hij, Bresson werkt – zoals een schilder – met modellen.

Het valt op hoezeer Bresson geobsedeerd is door zijn vertolkers. Merkwaardig, die excessieve aandacht voor de vertolker, omdat je, als je zijn filmografie naleest, eerder zou verwachten dat hij het zou hebben over de verhouding tussen film en literatuur. Hij heeft namelijk twee romans van Bernanos bewerkt, twee van Dostojewski, heeft met franse schrijvers als Jean Giraudoux en Jean Cocteau gewerkt, enzovoort.

Toen ik CASTA DIVA aan het voorbereiden was, viel me op hoe – letterlijk – ik bijna sommige citaten van Bresson kon overnemen, tot de mijne maken. Hoewel ik helemaal geen afkeer heb, noch van het toneelmatige, noch van de klassieke toneelacteurs, is de respectvolle aandacht die Bresson aan de dag legt voor zijn modellen, iets wat mij toen evenzeer bezighield: hoe ga je in de film om met mensen, met de afbeelding van mensen? Hieraan ligt geen nieuwsgierigheid ten grondslag, maar een soort interesse voor wie daar voor de kamera staat, een soort van liefde voor degene die jou zijn beeld leent, zichzelf geeft. Het viel me ook op hoeveel gedachten van Bresson letterlijk in de mond van een filmmaakster als Chantal Akerman gelegd zouden kunnen worden: de

aandacht voor het beeld, voor de eenvoud van het beeld en de geluiden, de obsessie om alles ook zoveel mogelijk te controleren. Niet uit een autokratiese behoefte, maar om het accidentele mogelijk te maken. Proberen om alles in de hand te houden, om je dan te laten verrassen door het toeval.